

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעדן נחל נובע מקור
חכמה

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש זי"ע

הסוד שבפתח האהל

מדוע דווקא כשמתקרבים לקדושה, הניסיונות נעשים קשים יותר? | אולי עדיף להתרחק ולהתיימש, וכך להינצל מהיצר הרע? | סוד ההתקרבות שמתגלה בפתח

אחרא ביתר שאת. כוחות הטומאה נאחזים דווקא היכן שיש קדושה גדולה.

ולכן דווקא בפתח האהל, בפתח הקדושה - המקום שבו החושך והקדושה נפגשים - יש את ההתגברות הגדולה ביותר של היצר הרע. דווקא בפתח יש את הנפילות הגדולות ביותר, את השבירות הכואבים ביותר.

ואם כן, מתעוררת קושיא עצומה, המכרסמת בלב רבים:

למה לעמוד בפתח הקדושה? למה לנסות לחזור שוב ושוב אל הטוב, הרי דווקא שם חווים את הנפילות הקשות ביותר?!

ההיגיון הפשוט אומר לאדם, 'עדיף לך להתיימש. תראה מה קורה כשאתה מנסה להתקרב - אתה רק חוטף עוד מכות. עדיף לך לעמוד מרחוק, לא לנסות להיות צדיק, כך תחסוך את כאב הנפילה'.

סוד לפני מסוד

כאן מגלה מוהר"ן את הסוד הפנימי, שמאיר את חשכת הניסיונות:

אותו 'פתח', שבו אתה עומד וסופג את המהלומות, הוא לא 'מחץ' לקדושה. הפתח הוא התחלת הקדושה עצמה!

כאשר יהודי עומד בפתח האהל, ומשתוקק להיכנס פנימה, אפילו אם הוא נופל שם שוב ושוב, הוא בעצם כבר נמצא בתוך הקדושה. עצם ההמתנה בפתח, עצם המלחמה שלא להתרחק, עצם העמידה שם למרות הכאב והנפילות - זוהי הימצאות בתוך הקדושה.

כשם שהעני שעמד בשערי הארמון נאבק בשומרים, אך עצם עמידתו שם העידה שהוא בחצר המלך - כך היהודי העומד בפתח האהל, גם אם יתגברו עליו הנפילות, עצם התעקשותו להישאר בפתח, לייחל לישועת ה' ולא לברוח חזרה לחושך המוחלט, היא היא הקדושה.

וסופו של הממתין בפתח - שהמלך בעצמו יפתח לו את הדלת ויכניסו לפניו ולפנים.

הקב"ה הוציא חמה מנרתיקה. החום האדיר, החמימות של היצר האורב בפתח הלב, הם הניסיונות שהולכים ומתגברים בדור האחרון, מבקשים להפיל כל נשמה יקרה, ושורפים ומוכלים את הנשמה.

העולם בווער סביב, והאדם מוצא את עצמו מתמודד מול גלים סוערים, 'חום כה גדול, והנשמה שלי ממש נשרפת, מה יהא עליי?'

לשבת ולייחל ימים ושנים

אברהם אבינו מלמד את סוד ה"המתנה".

העצה היא לשבת בפתח האהל, אף שאינך מצליח להיכנס אל תוך האהל, אף שאתה ניצב מרחוק, מבחוץ. אל תתיימש, אל תסוב על עקבותיך, אל תחזור אל היצר האפל. תשב ותמתין אפילו ימים ושנים, לייחל לישועת ה'.

כך גילה אברהם אבינו את מציאות ה' בעולם, בהמתנה, בייחול, ובכיסופים. הוא גילה לכל העולם, שגם כאשר החום הולך ומתגבר - אל תברח ותתיימש, אלא תמתין לישועה.

יהודי יקר מוזקני אנשי, נהג לפני התקרבותו לברסלב לעשן סיגריות. לכשנודע לו על שיחת רבינו הקדוש על כך, עשה כל מאמץ להיגמל, אך לשווא. הוא החל להתפלל על כך מדי יום ביומו, עוד חודש ועוד חודש, ועוד שנה ועוד שנה. הוא עמד בפתח האהל, מבלי שראה שום התקדמות במשך שלוש שנים!

לאחר שלוש שנים, ביום בהיר, הדליק סיגריה, ניסה לשאוף ממנה, ואז פרץ ממנו שיעול מבוהל. הוא לא היה מסוגל לעשן יותר, והפסיק לעשן לצמיתות. הוא נכנס אל האהל...

אך מדוע כל כך קשה בפתח?

אולם, בתוך דבריו הקדושים, מגלה מוהר"ן סוד הנוגע בשורש הכאב של המתקרבים לה':

ככל שהאדם מתקרב יותר לקדושה, כך מתגברת כנגדו הסטרא

מכות בשער הארמון

הוא היה עני ודל, חי כל ימיו ביערות אפלים, רחוקים מכל מקום ישוב. יום אחד שמע על מלך אדיר, שארמונו שוקק חיים, אור ושמוחה. החליט לעזוב את היער החשוך, לשים פעמיו אל עיר המלוכה, ולחסות בצל המלך.

הדרך הייתה קשה, מפרכת ורצופת סכנות. העני לא אמר נושא, והתקווה להגיע לארמון האירה את דרכו.

לאחר שנים של נדודים, הגיע אל שערי הארמון. הוא ציפה כי כאן, בקרבת המלך, ימצא מנוחה ונחלה, והדרך פנימה תהיה מאירה.

אך המציאות שפגש הכאיבה לו עד עומק נשמתו.

דווקא בפתח, ניצבו שומרי סף אכזריים, חמושים מכף רגל ועד ראש. תפקידם היה להדוף את הבאים, להפחידם, ולהקשות עליהם את הכניסה.

המאבק בשומרים היה קשה מכל החושך שחווה בכל ימיו ביער. הוא הוכה, נדחף לאחור, ונפל ארצה תבול ושבור.

הייאוש אחז בו, והוא שאל את עצמו, 'למה אני מתעקש? הרי ביער, למרות החושך, היה לי קל יותר. כאן, בפתח הארמון, המכות קשות כל כך, והנפילות כואבות הרבה יותר. מציאותי השומרים הסובבים בעיר. הכונו. פצעוני. אולי עדיף לוותר ולהישאר מרחוק?'

מבטו נדד אל הארמון המתנשא, עיניו הבחינו בחלון שהוסט ונפתח, ובעדו נראתה צדודיתו של המלך הגדול.

ההבנה האירה את חדרי לבבו, 'נכון, המאבק כאן הוא קשה ביותר. אבל הפתח הזה, עם כל נפילתיו, הוא חלק מביתו של המלך. העמידה בפתח, אפילו מתוך נפילות ומכות, משמעותה שאני כבר נמצא בחצר המלך.'

חום היום של הדור האחרון

סוד נפלא זה מגלה מוהר"ן זי"ע (ליקו"ה אישות ד, יט), על הפסוק 'והוא ישב פתח האהל כחם היום':

ההכנות לשבת קודש, באור התורה דעתיקה סתימאה

אכסוף נעם שבת

סוד החיות בדיבורי התפילה

דיבורי התפילה שאדם מתפלל להשי"ת שיזכה לאור השבת, הם נקראים בשם 'אותיות'. אבל האותיות פועלות בשמים רק כאשר יש בהן חיות, והחיות שלהן הן הנקודות. כדי שהנקודות יאירו את דיבורי התפילה - לזה צריך שהלב יכסוף ויתגעגע אל השבת - נפש חולת אהבתך! (ליק"מ 10)

וזה הטעם שהקב"ה אמר למשה רבינו שיגלה לישראל שהוא נותן להם מתנה מבית גנוז - שבת, מתנה שהיא שקולה כנגד כל התורה והמצוות, זאת כדי שיכספו וישתוקקו לקבל את המתנה אל תוך נשמתם. אמנם הקב"ה לא הודיע להם מהו שכרה של השבת, כי דבר שהוא נעלם מהאדם - הוא כוסף אליו הרבה יותר (יקרא דשבתא 10).

ובפרט החשק לשבת קודש, כי החשק והרצון לכל דבר שבטעם - הם לפי גודל מעלת הדבר שאליה חושקים, וכפי שמעלת הנחשק גדולה יותר, כך הכיסופים אליו עזים ונלהבים יותר (ליק"מ 10). השבת היא הדבר הנחשק ביותר, שהרי אפילו השי"ת בעצמו חושק בשבת - לכן ההכנה לשבת היא הכיסופים והגעגועים אחר קדושת שבת (יקרא דשבתא 10).

כיסופים בכלות הנפש

הנה בערב שבת כל אחד טרוד בהכנות ובטירדות שונות, והזמן דחוק ובהול, ואין כל אחד יכול לצאת ולפרש שיחתו לפני השי"ת בנחת ובישוב הדעת. אמנם עבודת הכיסופים יכולה להיעשות תוך כדי עיסוק בצחצוח הנעליים וכדו'.

נשמתו הבורה של הגאון האלוקי ראב"ר הייתה מלאה תמיד בכיסופים להשי"ת, והיה נוהג לצאת אל היער להתבודדות במשך ימים ארוכים. אך היו זמנים שבהם הבחינו שכיסופיו מתגברים לאין שיעור, אף על פי שהיה אז בביתו. אחד מזמנים אלו היה בערב שבת, כאשר היה מצפה לביאת השבת ממש בכלות הנפש (שי"ש"ק ג, תקסד).

הטעימינו טעם שבת

טעם שבת בתפילות ותחנונים

עיקר טעם שבת מרגישים על ידי ההכנה דרבה בתפילות ובתחנונים להשי"ת. ואפילו רבינו הקדוש עשה את כל ההכנות לשבת, ולא זכה שיאיר עליו אור השבת, אלא כאשר התחנן ובכה להשי"ת.

וכן סיפר רבינו הקדוש על עצמו: בהיותו ילד בן שש, השתוקק מאוד לקבל קדושת שבת כראוי. הלך למקווה בוריו מיד לאחר חצות, לבש בגדי שבת ונכנס לבית המדרש, והתגעגע מאוד להמשיך עליו את קדושת השבת.

לאחר שנוכח שאינו רואה ולא מרגיש כלום, התחבא רבינו בפינת ביהמ"ד, והחל לבכות להשי"ת בדמעות שליש במשך כמה שעות, עד לכניסת שבת. לאחר מכן פתח את עיניו הקדושות, ואז החל לראות אור (חיי"מ רלא).

התבודדות בערב שבת

גם על מוהר"ת מסופר, שבערב שבת, בתוך כל ההכנות והטרדות שממלאות את היום, ביקש מתלמידו שידיע לו כאשר יעברו חמש דקות. הוא ניגש אל המזוזה והחל להתפלל ולהתבודד, משתוקק ומתחנן לזכות לקבל את אור השבת.

לאחר שרמז לו שעברו חמש הדקות, נענה ואמר בשמחה עצומה, "אה, גרויסע פינף מינוט", "חמש דקות גדולות" (שי"ש"ק ג, קלז).

ולכן, כל המבקש את ה', ורוצה לטעום טעם שבת, נפשי חולת אהבתך, שומה עליו להתכונן כראוי בתפילה ובתשובה. ואף שבערב שבת כולם טרודים ומבוהלים בהכנות לשבת, ובעזרה וסיוע לבני הבית, אף על פי כן כל אחד יכול לתפוס לעצמו גרויסע פינף מינוט, ולהתחנן לפני השי"ת שיאיר לו את אור השבת.

שביבי אור
מספרי רביה"ק
לעובדא ולמעשה,
בקצרה ובפשטות

א"י בגליונות הבאים נבוא להטעים מנועם החיות של ההכנה לשבת קודש, בפנימיות הגנוזה בכל פרטי ההכנות אליה.

מי שטרך בערב שבת

הכנה לשבת בהתעוררות מלמטה

כל לב יהודי מתלהב ומתרגש לקראת שבת קודש, כפי שהעיד החסיד הנלבב רבי שמואל העשיל פרידמן זצ"ל: "אי אפשר לבאר העריבות והמתיקות והנעימות של כל ענין וענין משבת קודש" (תולדות רשה"פ).

ולכן נתחיל לבאר בקצרה את עומק סוד ההכנה לשבת קודש: הנה השפע יורד לעולם בזכות יחוד בין חכמה לבינה. ליחוד זה שני אופנים: יחוד חיצוני, שמעורר בכל יהודי התלהבות להתקרב לה, ויחוד פנימי, שכל הגאולה תלויה בו, והוא מתגלה רק כשישראל מתעוררים מלמטה ומוסרים נפשם להשי"ת. ההתעוררות הזו באה מהיחוד החיצוני (ליק"ה תחומין ה, ג).

"שבת" הוא זמן שיש לו קדושה עצמית, מבלי שיקדשו אותו. ולכן בשבת מאיר היחוד הפנימי גם בלי התעוררות של עם ישראל. ועם זאת, כיון שהיחוד הפנימי עדיין תלוי בעבודתו של כל יהודי, לכן אי אפשר לקבל הארה מיחוד זה אלא על ידי שמתכוננים לשבת קודש כיאות, מ' שטרך בערב שבת - יאכל בשבת' (שם כג).

לשוב בתשובה בערב שבת

מעיקרי הכנת הנשמה לשבת קודש היא טהרת הנשמה מכל הטנופים שנדבקו אליה בששת ימי החול. כל אחד משתוקק לזכות לקדושת שבת, ולכן צריך להתכונן לכך ע"י שישוב בתשובה, וירבה בתשובה, בתחנונים ובוידוי דברים, כדי לתקן את כל הפגמים של ימות החול (יקרא דשבתא ד, בשם הסה"ק).

בזמן חז"ל היו נוהגים לתקוע בכל ערב שבת (שבת לה:), ופנימיות הטעם לכך היא, שתקיעת שופר מעוררת את היהודי משנתו, 'עורו ישנים משנתכם'. התעורר בן אדם ושוב אל ה' אלוקיו, וכך תזכה להרגיש את נועם קדושת השבת (יקרא דשבתא לה).

בימות החול הסטרא אחרא קושרת את האדם אליה, ובכניסת שבת היהודי צריך להתנתק מהקשר אל הסטרא אחרא, ולהידבק אל הקדושה. כאשר היהודי שב בתשובה בערב שבת, ומתאנח מעומק הלב על כל חטאיו שעברו עליו בימות החול - בכך הוא נעשה אדם חדש לגמרי, ומקבל חיות חדשה ממש בגוף ובנפש (שם קט).

“שונא את ממונך שאינו מספיק לך?”

ופרנסה מניין?

ממנה, ב"ה. השי"ת זן ומפרנס אותנו דרכה תחי'.

במה מתעסקת?

עקרת הבית, אם הבנים שמחה. מגדלת את ילדינו ב"ה. בת מלך פנימה.

איני מבין, היא המפרנסת?

כן, ברוך ה'. "מפרנסת יחידה" כמו שקוראים לזה מסמכי ביטוח-לאומי.

לא ברור לי, משלמים לעקרות בית? ואתה מה? פטור מלהשתדל לפרנסה?

הלואי. משתדל אנוכי היטב, לפנה"צ וגם אחה"צ.

ואינך מקבל שכר על עבודתך?

מקבל ב"ה, מה השאלה. נראה לך שאני מתנדב!?

ומה תעשה עם הכסף?

מביא הביתה, מפקיד בבנק, משלם מה שצריך.

נו, אם כן אתה השליח לפרנסתכם, הנקרא בלע"ז "מפרנס יחיד", ולא היא.

תפקידי להביא לה מה שאני מרוויח. בזה אשלים בה את אור נפשה. הפרנסה ממנה ולא ממני.

סלח לי, חידות אתה דובר אלי.

•••

ראשית-כל, הא לך יסוד הדברים במילים של רבינו הקדוש (ליקו"מ סט):

”כי עקר ממונן האדם בא לו על ידי ב"ה וזוגו. כי על ידי אור נפשה, מזה בא לו הממונ. כי עקר הממונ תלוי בה, היינו על ידי שמתנוצץ ומתפשט אורות מאור נפשה, אלו האורות הם בחינת הממונ”.

אקדים דרך משל:

יש עימי אילן המצמיח ענפים ואני משקה אותו. בלי המים שלי, לא היתה צמיחה. אמור נא, מי נחשב למצמיח ענפי הפירות – אני או האילן?

האילן. בוודאי. הרי מברכים 'בורא פרי העץ', לא פרי המים או האדם. מקבל השקיה ממך אך כוחותיו הם המצמיחים.

ובכן, עקרת הבית היא האילן הנצרך אלי – שאשלים בה את אור נפשה. עץ השדה זקוק למים כדי להצמיח. אילן הבית זקוק להשלמת אור הנפש ואז ישפיע פרנסה.

”כי היא צריכה תמיד להשלים אותה, והוא צריך להשלים אותה תמיד, ועקר שלמותה על ידי הממונ. ובכל משא ומתן שהוא נושא ונותן ומרויח, הוא משלים אותה בזה ומקפץ נדחיה. כי הוא בחינת הנקת האילן והענפים והפרות, שעל ידי שהוא מיניק ומשלים, על ידי זה האילן מגדל ענפים, הינו שמתנוצץ אורה”.

אם יש בידי כסף שהרווחתי, הוי אומר שהתנוצץ עלינו אור נפשה. ממונ זה שאביא הביתה, ישלים בה יותר את חסרונו אור נפשה ואז יהא בכוחה להזריח עוד התנוצצות, שתתבטא גם בעוד ממונ. ”כי עקר העשירות על ידי האשה” (חז"ל: "אוקירו לגשבו כי היכי דתתעתרו" –כבדו נשותיכם והתעשרו). "השרוי בלא אשה שרוי בלא

חומה" – "הינו בלא ממונ" עיי"ש).

”כי אור נפשה הוא בחינת עקר האילן, שמוננו יוצאים ומתפשטים ענפים, הינו התנוצצות והתפשטות אורה, בחינת הממונ. וכל אדם ואדם בא לעולם עם בת זוגו המיוחדת לו ועם סכום ממונ הקצוב לו שיהיה לו בזה העולם. כשהיא רואה זה הכסף או שוה-כסף ביד האיש שבא לקדש אותה ולהשלימה, על ידי זה נכספת לו שהוא ישלים אותה”.

וזכור זאת. לא השתדלתי מביאה כסף. הפרנסה אינה באה על ידי, כי אם ע"י התנוצצות אורה. תפקידי בכלכלת הבית, להאיר את נפשה. זה סוד פרנסתנו.

”כי מה שמונותיו מצמצמין, הוא על ידי שמתגברים הקלפות עליה והם מחסרים אותה ועל ידי זה אין לו ממונ. אבל על ידי צדקה יוכל לתקן ממונו ומוציא מבין הקלפות, כמאחז"ל 'אם רואה אדם שמונותיו מצמצמין, יעשה מהם צדקה'”.

•••

שמעני. איש מעמיך אתה, אבל אני איש מעשי. התואיל להסביר לי מאי נפק"מ 'למעשה' בכל זה? אכן, בשורש הרוחני הפרנסה ממנה – אבל בעולם-המעשה, המציאות היא שבפועל אתה עובד. באמצעות השתדלותך השי"ת מביא על ידך כסף הביתה. השי"ת טבע את דרך העולם שבלעדי עבודתך לא יהיה בידך כסף להשקות את אילנך וממילא לא יתנוצץ עליכם ענפי אור נפשה.

אם כן, שוב חזרנו אליך – ר' "מפרנס יחיד". כששואלים אותך "פרנסה מנלך", ענה בבקשה על הקרקע ואל תשמיע קול מן השמים לומר שהיא המפרנסת.

אענה לך, ידידי היקר, ואל יחר אפך.

באנו לדבר כסף והנה יתגלגלו הדיבורים על יצה"ר ואפילו על שלום-בית, המוכן אתה לכך?

ובכן, אם ביקשת, אבהיר לך למה כה חשוב לי לדבוק בשורש המציאות האמיתית של הפרנסה. כי היא הפותחת לי פתח להבין את עומק פעולות היצר הסוכן בנו – ובוזה נותנת בידי כלי מלחמה כנגדו.

•••

אמור נא, האם גם בחייך מתרחש לפעמים המאורע הנדיר ש"אין די לך בחלקך, ואתה שונא את ממונך, שאינו מספיק לך”?

הוי, לא נדיר המאורע...

ירחיב ה' לכולנו שפע בלי די. אולם עתה הראית לדעת כי המשמעות האמיתית של 'ממונ' – הינו "אור בת זוגו". הנכון?!

אכן.

•••

סלח לי, יקירי. מתנגמגם אנכי. איני ראוי ולא כדאי. מי אני כי אבוא מזווות ביתך ושערי לבבך. קח ליקוטי מוהר"ן תורה ס"ט וראה חיים בלשונו הקדוש.

נו, אבקשך, דבר כי חפצתי לשמוע. אמור נא לי דברים

כהוייתם.

מה אומר לך? למה תטיל עלי שליחות זו, לשמוע מפיד ש"אתה שונא את ממונך" ולהקריא מקרא נורא (מלאכי ב) "כי ה' העיד בינך וביני אשת נעוריך אשר אתה בגדתה בה”.

הבינני, אחי יקירי, עד היכן זעזעו אותי דבריו הקדושים של רביה"ק שזה ש"אינו רוצה בחלקו, בממונ שלי", משמעות הדבר ש"אינו רוצה באור בת זוג שלו... הוא ממאס בשלו, ופונה את עצמו משלו... על כן היא גם היא פונה את עצמה ממנו, ומתרחקת ממנו, כמו שהוא התרחק את עצמו, ופנה ממנה”.

היפלא כי "הגזלן הוא בבחינת ממאס באשת נעוריו", וה"רוצה את ממונו וחפץ גם בשל חברו, זה בחינת 'מכניס צרה בתוך ביתו' – והנביא מזהיר "ונשמרתם ברוחכם ולא תבגדו”.

ולא רק גזלן בפועל, "כי אף שלא גזל כלום בידי, יוכל להיות שיהיה להאדם ממונ גולה על ידי חמדה ותאוה והשתוקקות שיש לו לממונ חברו, כמו ששינינו 'החושב לשלח יד בפקדון', כי המחשבה יש לה תקף גדול, והחמדה בעצמה היא אסור חמור מאד רח"ל כי יש כח בהחמדה לגזל ממנו ממונו”.

•••

למה נפלו פניך, תאמין שאפשר לתקן, יש דרך סלולה:

אם "אין די לך בחלקך, ואתה שונא את ממונך שאינו מספיק לך, תעשה תקנה לזה, שתתן צדקה”.

זכות הצדקה גורמת לנו שיספיק לנו חלקנו ולא נשנאוה. לא נמאס ולא נבגד בו – להתרחק משלנו ולחמוד את של וולתנו. נעמול להשלים תמיד את אורה וכך נזכה לראות הימנה ענפים ופירות ברח"ל.

א פונק פון חיות

רביה"ק אמר:

”מיט בייזן פועלט מען נישט; טאמער פועלט מען אמאל יא מיט בייזן - וואלט מען דאס מאל מיט גוטן גיכער געפועלט!”

עם כעס לא מצליחים לפעול; וגם אם מצליחים פעם בדרך זו - אם היו הולכים בטוב היו פועלים בפעם הזאת מהר יותר (שיח שרפי קודש, כעס קפ"ח)

כל הגולה כמדורת אש קודש

ייסוד חבורות "לחיותנו" בארה"ב וכנס קודש "שלהבת האש"

הלב מתרונם בהישמע הבשורה המרינה והמשמחת על הרחבות גבולי הקדושה והתפשטות אורו ובהיר של רביה"ק זי"ע ברחבי תבל, כאשר בתקופה האחרונה התרחבו פעולות הקודש של ארגונו "לחיותנו" אל תפוצות הגולה מעבר לים, וזה חודשים מספר אשר חסידים ואנשי מעשה המקורבים מחצרות הקודש, מתאספים יחד לחבורות מידי שבוע בשבוע ולעת רעוא דרעין מידי שבת בשבתו.

כי אכן בדור מלא תפוכות אשר אש החומריות מתפשט ומתרחב ומאיים לשרוף כל טוב רוחני וגשמי גם יחד, להטביע את האדם בתהום הנשיה של עצלות עצבות וכבודות, בתוך כל הערוב הגדול הזה מאיר אור בהיר בשחקים, אור הגנוז שלעתידי המתגלה במימדים מופלאים ברחבי תבל, סוד הבריאה והתחדשותה חובקות זרועות עולם, וכבר זה זמנים ועידנים טובא שאין נחלת הפרט ונהפכו לנחלת הכלל, כאשר מכל גוני היהדות ניתנים ניצוצי אורה ונחמה, זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו להחיות עם רב.

וברוך ה' אשר אנו זוכים לראות בעינינו התגלות אורו של משיח באופן מופלא ביותר, ובנוסף לחבורות המתחדשות ומתקיימות בארץ הקודש, כאמור אנו מתבשרים עתה על ייסוד חבורות "לחיותנו" בארצות הברית, כאשר בערים המרכזיות כמו: בארא פארק; וויליאמסבורג; מאנסי; ליקווד; וגלילותיהם, כבר מתקיימות חבורות ופעולות קודש למקורבים מחצרות הקודש.

ובהתרגשות דקדושה, לרגל כינון ויסוד חבורות "לחיותנו" בארה"ב מתכוננים כלל בני החבורות בארה"ב לכינוס מרום ואדיר, הראשון מסוגו בארה"ב, כינוס "שלהבת האש" שתתקיים בס"ד במוצאי שב"ק הבע"ט, המיועד עבור מאות המקורבים אברכים מבקשי ה' וחושבי שמו, להתרומם ולהתעלות בעצותיו הקדושות ודרכו הבהירה של רביה"ק זי"ע.

בארה"ב מציינים בזה ציון דרך ואלומת אור להרחיב גבולי הקדושה וסלילת שבילי מעיינות הנחל נובע מקור חכמה, להרוות הצמאון הגובר מיום אל יום בקרב עם ה', להשקות צמאי חסד ממימי מעיין החיים.

הכינוס תתקיים ברוב עם סביב שולחנות ערוכים כי המלך, בהשתתפות חשובי משפיעי אנשי שלומנו שליט"א, ובראשם האורחים הדגולים גדולי משפיעי "לחיותנו" בארה"ק, הגה"ח רבי שמעון אליהו ברוין שליט"א והרה"ח רבי יעקב נתן אנשין שליט"א, אשר ישמיעו מדברותיהם הנאמרים באמת, להלחיב הלבבות ולהבעיר את "שלהבת האש" בלב פנימה, להחיות נפשות ישראל ולהעמידם בקרן אורה ושמחה.

אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו!

הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע

• כ"ב חשוון תרפ"ז לפ"ק •

וכעדות הנאמנות של הגה"ח ר' יוסף שטייכל - המכונה רבי ישע בעלזער - ז"ל מווליאמסבורג, שנמנה בין חשובי היישובים אצל הרה"ק מהר"ד זי"ע, כי בבעלזא לא היתה התנגדות כלל על ספרי הקודש של רביה"ק ותלמידיו, וה'ישובים' היו לומדים והוויגים בהם כסדר.

ועד היום נמצאת ב'אוצר הספרים' העתיק של ישיבת בעלזא באגריפס, ספה"ק ליקוטי מוהר"ן עם הגהות של ה'ישובים' בבעלזא משנות קדם.

• • •

הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע נולד בערך בשנת תרי"ב לאביו הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זי"ע עוד בחיי זקינו הרה"ק בעל שר שלום זי"ע אשר חיבה יתירה נודעת לו ממנו עוד בנעורו, וכבר משחר טל ילדותו שאב ממעיינות אבותיו הק' לעבוד את בוראו באמת ובתמים.

בהגיעו לפרקו נשא את בת הרה"ק רבי ישעיה זושא טווערסקי זי"ע מטשערנאביל, בנו של הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל זי"ע, ואו דבק גם בזקינו זה וקיבל ממנו ארחות חיים ועבודת ה'.

יגיעתו בתורה והתמדתו היו לשם דבר כאשר יומם ולילה היה עוסק בתורה בהתלהבות הלב ובתשוקה גדולה, ממש באהבתה שגה תמיד, ואכן בגאונותו וחריפותו היה מרבה להתפלפל עם כל גדולי וגאוני דורו. כמו כן היתה עבודת התפילה אצלו בדמעות שליש והשתפכות הנפש כבן המתחטא לפני אביו בקדושה וטהרה.

לאחר הסתלקות אביו הק' ביום כ"ג שבט תרנ"ד, החליטו זקני החסידים לשים עליו את עטרת ההנהגה, אחר שכבר יצא טבעו בעולם כאן וצדיק ובפיקחות והבנה עמוקה בכל ענפי החיים.

מעת עלותו על כס ההנהגה היתה מצורתו פרושה למרחקים ונחשב למנהיג ישראל על כל חלקי היהדות במלוא מובנו ומשמעותו, הן בשאלות ופסקים בהלכות חמורות והן בדרכי ההשקפה הטהורה, כאשר כעמוד אש עמד ולחם בכל עוז נגד כל סטיה קלה מדרכי אבותינו מעולם, והתרע לעומת חכמת ההשכלה הארורה שניסתה לפשוט טלפיה אצל יראי ה', ואף חכמתו וצדקתו עמדה לו להיות לשומר גחלת בית ישראל שלא תכבה.

• • •

כעבור חג הסוכות בשנת תרפ"ז נחלש הרה"ק מהר"ד זי"ע מאוד ואף רמז וגילה דברים מפליאים אודות הסתלקותו, וביום השישי האחרון לחייו נאספו אליו בניו וחתניו ובראשם בנו הרה"ק רבי אהרן זי"ע, כאשר בליל שב"ק כ"ב חשוון עלתה נשמתו הקדושה השמיימה, כאשר באופן פלא היו כותלי בית מדרשו מלאים מים, בוכים ומוזילים דמעות על צדיק גדול זה. וביום ראשון באו מכל רחבי הארץ הקרובים והרחוקים לחלוק כבוד אחרון לרבן וליבם של ישראל, אשר נטמן לצד אביו הק' בעיירת בעלזא.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עיירת בעלזא. שנות תר"ע לפ"ק.

תקופה זו לא היתה מהקלות בתולדות עמנו, ההשכלה הארורה נשאה ראש, וגדולי ישראל עמדו בפרץ להשיב מלחמה השערה, לשמור על כרם בית ישראל. בראש המערכה בחבל גאליציה עמד, הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע כמנהיג נערץ לוחם מלחמות ה' ועומד כצור החלמיש למען התורה הקדושה וקיומה.

רבה היתה השפעתו אף למרחקים, כאשר רבים וגם טובים מכל גוני היהדות נסעו להתברך מפיו ולדרוש בעצתו, אנשי מעלה לצד פשוטי עם מצאו און קשבת וטללי תחי אצל צדיק זה, ובשעה שרבים נטשו מסורת אבות והצטרפו לתנועות ההשכלה, הצטרפו לעומתם המוני צעירי צאן לחסות תחת צל סוכת אורו.

היה זה באחד הימים, הרה"ק מהר"ד זי"ע ישב ספון בחדרו עוסק בעבודת קדשו, כאשר בחוץ עומדים וממתנים חבורה של 'ישובים', חסידים ואנשי מעשה חדשים גם ישנים, המתחממים לאורו ונהנים ממנו עצה ותושיה בגשמייות וברוחניות, מצפים להיכנס אל הקודש ולקבל הדרכה כדת מה לעשות, בענייני הכלל והפרט.

כעבור דקות אחדות נפתחה דלת החדר, ובדחילו ורחימו נכנסו החסידים אל הקודש, זי טוהר פני הקודש המאיר באור יקרות לצד רחימו האבהית, השרה אוירה מרוממת וניחוחה גם יחד. השאלות נשאלו, ההתלבטיות נפרשו, ההתמודדויות נפתחו, וככל שהזמן עבר נתחווירו ונתלבנו פני הדברים, ועימם התיישרו קמטי דאגת פני הנכנסים.

בעמדם לצאת צדו עיני החסידים דבר שהיה פלא בעיניהם. על שולחנו של הרבי, גלוי לעין כל, מונח הספר "ליקוטי מוהר"ן", לא פחות ולא יותר.

הרבי ששם לב לתימהון ולפלא שבעיניהם נענה ואמר להם בניחוחת: "אל יפלא דבר זה בעיניכם, שכן הרה"ק רבי נחמן היה קדוש עלינו..."

• • •

סיפור זה שסיפר הרה"ח ר' חיים נטע כ"ץ ז"ל מחשובי חסידי בעלזא, אשר הסתופף בצלים של הרה"ק מהר"ד זי"ע, ורבים מספרי הנהגותיהם בקודש מובאים ממנו, מצטרפת לעובדה מעניינת שסיפר הרה"ח רבי מאיר רוקח זצ"ל מקאמלאו - שהיה קרוב משפחה של הרה"ק מהר"ד זי"ע - שכבר בצעירותו של המהר"ד היה מעיין בספרי רביה"ק, ויסבת הדבר היה ע"י מעשה שבא מוכר ספרים לעיירת בעלזא, ובין ספריו היה גם ספה"ק ליקוטי מוהר"ן, וכשאחד מהחסידים עיין בו, נענה לעומתו בבדיחותא שסיפר לאביו [הרה"ק רבי יהושע] על כך... אך אחר כך לקח הוא בעצמו את הספר ועיין בו זמן רב, ומאז היה הוגה בספר קדוש זה.

כמו כן סיפר הגאון רבי חיים דומ"ץ דק"ק סאטמאר שהתגורר בצעירותו בעיר ראצפערט, שהיה נוהג להיכנס פעמים רבות אל הרה"ק מהר"ד זי"ע ששהה בראצפערט בימי מלחמת העולם השנייה, כדי לשוחח עמו בדברי תורה, ופעם בהיכנסו ראה את בנו הרה"ק רבי אהרן זי"ע יושב בחדר הסמוך ומעיין בספר, ולאחר מכן ראה כי היה זה ספה"ק ליקוטי מוהר"ן.